

8. října 1989

Nástup na koupání...

"Izvěstija" dne 23. srpna 1989

Michail Suchobokov:

Nevždy má vzpomínko a vikodlaku díla
 mé zrození a statisíckrát vzaté mi
 když v Sobiborech chrčí zvonění a
 z vytrhaných dáání na zuby mým
 se život unavil a i když prostorný
 nechci už žít.
 chodidlám
 nám byt

Veteráni války cyklové mají stopy krve
 které pronásledují mé pokolení
 buď ve tvářích nám barva nemaluje
 ctihodného kneta zjev a nebo se s
 námi život zpauje
 nač ho mít.

2.4.1981

u v n i t ě č í s l o :

1. Odpust' nám zraho... aneb co náš tisk natisk.
2. "Černý lev" udusil československé reformy v r. 1968.
3. "Spiegel" - Takové strašná čísta.
4. prof. Jiří Hájek odhaluje lež Kirila Winchestroviče
 Keuserova.
5. plk. Medvěděv: Nemohu se zbavit pocitů horkosti a hanby.
6. Co má společného Československo s Afganistánem?

v y c h á z e l o 1973 - 1975
 o b n o v e n o 1987 ročník 6 číslo

Vydává: Vladimír Hajný, Čs. armády 34, 787 01 Šumperk

Tiskový orgán Nejvyššího sovětu SSSR "Izvestije" uveřejnil pod záhlavím, dne 19.8.89, "Stránky historie" článek "Bylo to v Praze" - rozhovor s třemi účastníky srpnových událostí v Československu 1968. Československý tisk na tento článek upozornil a dokonce uveřejnil výňatky z odpovědí dvou účastníků: tehdejšího člena Politbyra KSSS K. Mazurova a velitele spojeneckých vojak I. Pavlovského. Při zveřejnění druhého rozhovoru vypadl tento odstavec:

"No pravdě řečeno, neřekl bych, že vztah obyvatel vůči nám byl přátelský. Nehledě na to, že naše armáda osvobodila Československo, že jsme se společně s čs. vojskem účastnili bojových akcí proti nacistům, každý Čech se oprávněně cítil uražen. Na co jsme sem přišli? Vyhazovali jsme z letadel letáky, vysvětlovali, že jsme přišli s mírovými úmysly. Ale sám chápete, když jé, nežádáný host, přijdu k vám domů a začnu se zařizovat, nebude se vám to moc líbit."

Dále byl v našich sdělovacích prostředcích vynechán rozhovor s třetím účastníkem invaze do ČSSR, bývalým svobodníkem V. Štjodovem.

Otázka: Valeriji Vladimiroviči, ocitli jste se mezi prvními výsadkáři, shozenými ráno 21. srpna do Prahy...

"Bylo mi 19 let. Vnašem pluku se ocitlo přes 20 krajanů, mých současníků z města Odincovo moskevské oblasti. Naš pluk byl vzorový a rota tím více. Oni nás dobře: bíteli jsme, stříleli jsme, metali nože, skákali padákem..."

"O událostech v Československu nám říkali na politických školeních, že extremisté se snaží uchopit moc, odtrhnout republiku od soc. tábora, restaurovat kapitalismus... Čtyři dny před odletem nám náčelnictvo rozdalo bojové zásoby, kolik kdo unesl. Dali dokonce protiblynové šušky. Říkali nám, že až přistáname, není známo, co nás tam čeká. Už je otevřená hranice mezi ČSSR a NSR a my musíme předejít německému vpádu... Říkel ... roen. Dřímali jsme... najednou v 10-11 hod. večer poplach: Máte půl hodiny. Spřehali jsme tak, že jsme museli sebrat první padák, který přišel do ruku a ne svůj jak je zvykem a hněli k letadlu. Jak řekl rotný, rozvědka určila, že vojska NSR se chystají přejít hranici ve 4 hodiny ráno. Naše vedení muselo změnit dobu odletu..."

"Předtím, hodinu před námi, vylétěla rozvědka, aby vzala pod kontrolu komunikace pražského letiště. Potva se naše letadlo dotklo přistávací plochy letiště, seskočili jsme na beton a odsunuli do stran, abychom nepřekáželi letadlům, která následovala... Upozornili nás, že čs. tanková armáda zde prošla na školení doater a co jestli některému z pravicových velitelů nepřijde na mysl obrátit tanky na nás? V té době sovětské tanky přijížděli ze strany NSR... asi ve 4 hod ráno přehlučela první kolona našich tanků, oslepující nás reflektory."

"Abychom je nepovažovali za československé, na našich byly nakresleny bílou barvou trojúhelníky nebo kruhy. Ležíme v příkopěch, připravené zbraně... vítalo, když rotný přikázal pohnout se směrem do centra Prahy. Vycházeli jsme na cestu a zastavovali nákladní vozy. Jestli řidič, Čech, souhlasil, že nás odveze, sedl si k němu náš důstojník, vojáci na korbu. A jestli odmítali - takoví byli také - dávali klíče od vozu a my jsme šli jeli cestou. Rotě přikázali ochranu gen. štábu a potom budovu sovětského velvyslanectví. Obstoupili nás sympatické cívky - česky ve vojenské uniformě: "U nás je všechno v pořádku, proč jste, chlapani, přišli?"

Otázka: A byly chvíle, kdy jste si sám položil tuto otázku?

"Byly - ne první den, ale později, když jsme se roznládli. Lidé ve městech a vesnicích dobře oblečení, podél cest rostou jabloně a hrušky, nikomu nenapadne brát cizí, na ulicích čistota, žádné smetí, ne jako v našem Odincovu. Jestli nepočítáme jednotlivé české mladíky, kteří vyprovokovávali šarvátky, obyvatelé se chovali s klídem a důstojností. Přicházelo k nám mnoho lidí, vyprávěli o sobě, nechápali: proč jste tady, my si sami poradíme se svými problémy. Viděl jsem, s jakou bolestí a v jakém stavu k nám mluví lidé, kteří by nám mohli být matkami a otci, myšlenky se pletly, bylo mi stydno. Odpustí nám, Praha..."

Autor článku Leonid Šinkerjov končí slovy, které je též nutno znát v přesném znění: Českoslovenští a sovětsí historikové, musíme věřit, zcela se zorientují ve velké složitosti a protřečení srpnových událostí roku 1968. Souhlasíme znovu: hodnotit československou historii - to je pouze právo národů ČSSR. Události se dotýkaly zájmů politických stran, principů spolupráce bratrských zemí, problémy jejich kolektivní bezpečnosti, práva národů na samostatnou volbu své cesty. Lekce těch krizových dní nám dodávají sílu, abychom ještě s větším přesvědčením hájili vydobytky nového politického myšlení. Rovněž proti kabinetnímu rozhodování problémů světové politiky, kdy od jejich posuzování byly odtěněny lidové masy, kterým zbývalo do konce platit za všechna neštěstí. Vinulost se nesmí opakovat.

"Černý lev" udučil československé reformy v r.1968.

Vojenskému komisaři Leninského obvodu Kaunasu

vojín Kauklis K.A.
Žjakonio - Litva

O z n á m e n í

Oznamuji tímto své dobrovolné přání vystoupit z ozbrojených sil SSSR a vrátím vojenskou legitimaci.

Veliké probuzení látevekého lidu po 49 letech otroctví mi otevřelo oči a teprve nyní jsem pochopil, co znamená skutečná sovětská armáda. strhnuv s její tváří roušku tajemnosti, spatřil jsem skutečnou "slavnou" tvář.

Krev a slzy, pokácené kříže zůstaly tam, kudy přešli "slavní vojáci veliké vlasti". znamení o našem osvobození v r.1945 zotročili náš národ. Aniž se ptali, chceme-li nebo ne, posílali nás do Madarska, Československa, jeli jsme plnit občanskou povinnost do Vietnamu a Afganistanu. Jeli jsme nuceni přijímat příkazy, že budeme bezpodmínečně plnit příkazy, že budeme bez váhání střílet do "nepřátel".

A kdo byli tyto nepřátelé? Stejní synové národa jako my, kteří bojujeme za svobodu a nezávislost naší země. Jak se mohli zvednout ruce a podřítit mozek těch vojáků, kteří na rozkaz rudých důstojníků, sekali nalevo a napravo ostrými lopatkami neozbrojené "ruzíny".

Takýns očima přivítá matka syna, vřativěho se dotáh s rukama, potřísněnýma krví nevinných lidí, který řekne - plnil jsem občanskou povinnost. Žádný příkaz a příkazy neospravedlní krvavé skutky. A nocht je provází prokletí za nevinně prolitou krev na půdě Irúzie. V řadách takové "krvavé armády" pro me neví místo.

Uplynulo již dvacet let a mně stále ještě hryže a dusí svědomí, že jsem plnil stejnou misi v r.1968 v Československu.

Přikrytí kódem "Černý lev", splnili jsme tento krvavý pochod. "Černý lev" splnil svoji krvavou černou práci. prolévali jsme svoji i cizí krev, nevěda proč a ve jménu čeho. Tak rozhodl areál a splnil rukama našich vojáků. Považují se za to vinným, litují, že jsem nezanodil automat a nezpeřel se rozkazu.

Jsem připraven vykoupit svoji vinu před národem a jestli bude třeba, dám svůj život, ve jménu svobody a nezávislosti Litvy. Křikám se všech svých vojenských odznaků sovětské armády, jmenování, povinností a přísahy.

Autí me k tomu krev litevců, padlých a umučených v letech 1940 - 1941, ty krvavé kakece, které plnili vojáci sovětské armády. A to je moje skutečná občanská povinnost.

Červen 1989

Vyšlo v : KAUNO AIDAS /Kaunas - Litva/ č. 16, dne 30.7.1989. Překlad Petr.

Taková strašná čísla.

Německý časopis "Spiegel" otiskl článek, vyprávějící o rehabilitaci německých komunistů - obětí stalinských represí. Zde je zkrácené znění:

Na IX.sjezdu německé komunistické strany, sešlém v lednu 1989, delegáti uctili povstáním památku německých soudruhů, kteří byli uzdueni za "talina".

Bývalý vedoucí NKVD Kurt Bechman, vězněný v koncentračním táboře naziů vyprávěl ve svém vystoupení o "těžkých narušeních socialistické zákonnosti Stalina a jeho spolupracovníky". Tímto milionu sovětských komunistů a milionů nestraníků, zahynulo přinejmenším 242 významných činitelů NKVD. tisíce německých komunistů, kteří hledeli v "talina" úkryt před terorem naziů byli uvězněni a z nich několik stovek pobito. kolem čtyř tisíc soudruhů, kteří na příkaz strany přijeli do Moskvy či dobrovolně se rozhodli pomáhat při budování socialismu v SSSR, byli předány do ruk Gestapa po uzavření hitlerovsko-stalinského paktu v srpnu 1939. Ze 13 předstevitelů umění, sympatizujících s velikým sovětským svazem, jich kolem 5 zahynulo v GULAGU. Ze 127 delegátů zakládačického sjezdu, konaném koncem r.1918 - zač. r.1919, čtyři padli rukou Hitlera, sedm - rukou "talina".

Ze 43 členů a kandidátů Politbyra ÚV NKD, činných mezi Výchorská republika, v Německu bylo zabito 9 lidí v tom i Ernst Thälmann, zastřelený v koncentráku, v Sovětském svazu - 1 člen Politbyra a 2 kandidáti, mezi nimi Hugo Aberlein, Heinz Neumann, Hermann Rembele. Ze 131 členů a kandidátů ÚV /p-tří sem i členi Politbyra/ se 19 stalo obětmi nacistického teroru, 15 či 16 - stalinského.

"Argumenty a fakty" č. 36 / 1989. Překlad M.S.

prof. Jiří Hájek odhaluje lež Kirila Vinchestroviče Kusnerova.

Chtěl bych nejen jaénem svým, ale i jaénem mnoha svých soudruhů vyslovit vděčnost Izvěstijím za rozhovor s desátníkem V. Něfědovem, z něhož je jasné, že čestní sovětští lidé, dokonce i ti, kteří se na rozkaz účastnili vojenského vpádu do Československa dokázali uchovat jak zdravé pochopení reality, tak i lidský vztaek k lidu okupované země a ktu k jeho důstojnosti. Bývalý voják našel v sobě odvahu říci pravdu o té tragické události, které vyvolala nejhlubší odcizení mezi národy našich zemí za všechna staletí jejich přátelských vztahů. Cítím povinnost pozastavit se na slovech K. Kusnerova: "Zcela neočekávanou pro nás byla nárázka ministra zahr. věcí ČSSR o vystoupení Československa z Varšavské smlouvy." Z kontextu může vzniknout dojem, že tato "nárázka" byla jedním z rozhodujících důvodů k zahájení největší vojenské operace v Evropě od doby II. svět. války. Ministrem zahr. věcí ČSSR v té době jsem byl já a jako tekový jsem prováděl politiku, kterou stanovil program KDO a program vlády. Jejich klíčovým momentem byla neotřesitelná věrnost zásadám o závazcích spojeneckých smluv Československa s ostatními státy Varšavské smlouvy.

Při provádění této politiky jsem považoval za svoji povinnost dokázat, že demokratická obrata socialismu v naší zemi, jež probíhala v souladu s linií KDO a těžila se pod oě většiny obyvatelstva, nejen že neoslabí naši spojeneckou věrnost, ale naopak, že z nás učiní nejaktivnějšího účastníka v boji za zajištění míru a spolupráce, především v Evropě. Ve všech svých dokumentárně zeznamenaných projevech a prohlášeních, navíc ani v tisku té doby nenalézám slova, jež by mohla třeba jen nepřímo obsahovat "nárázku" o vystoupení z Varšavské smlouvy. Důvodem ke vpádu vojak pěti států do Československa nebyla naše zahraniční politika nebo mezinárodní situace. Cílem byla zrealizovat reformy, které se svou koncepcí i v jednotlivých ryzech v mnoha podobaly tomu, co se nyní u nás uskutečňuje jako perestrojka. Máte pravdu, když říkáte, že zhodnocení události roku 1968 musí být záležitostí československého lidu a jeho odborníků. Avšak na těch událostech leží těžký stín 21. srpna, který nám brání hodnotit to, co se událo a říkat pravdu. Ten stín nevrhl tehdy Československý lid. Zmážit události světlem pravdy mohou jen ti, jejichž předchůdci onen stín tehdy vrhli. Voják V. Něfědov - což je i vaše zásluha - ukázal, že další kroky jsou možné a nevyhnutelné.

S pozdravením a přáním úplného úspěchu vaší perestrojce: Jiří Hájek, Praha.

Nemohu se zbavit pocitů hořkosti a hanby...

Já, důstojník Sovětské armády, účastník události roku 1968 v Československu jsem již dávno chtěl vylít svou duši, ale zachovával jsem povinnost vojáka, který je povinen plnit rozkazy a přitom potlačovat své vlastní mínění o tom, co se stalo. Sverejnění "To bylo v Praze" rozjítlo duši... Velel jsem skupině, která 21. srpna vstoupila do Prahy s úkolem blokovat Městský národní výbor /radnici/. Musím říci, že operace byla organizována úspěšně, nikdo se nepostaral o potravinové zabezpečení vojáků a těch lidí, které jsme nevím proč po několik dnů drželi v budově a nedovolili jim odejít domů, k rodinám. Češi a Slovinci projevovali ukázněnost, chovali se důstojně, což v nás světlěovalo výčitky svědomí. To hovorech s obyvatelstvem bylo jasné, že tam docházelo k tekovým procesům demokretizace jako nyní u nás. Vzpomínaje na ty dny, nemohu se zbavit pocitů hořkosti a hanby... S. Sedvčev, plukovník v záloze, Oděsa.

Co má společného Československo s Afganistánem?

Nemohu souhlasit s tvrzením článku "To bylo v Praze", že hodnocení události roku 1968 je výhradním právem národů ČSSR. Je faktem, že Češi a Slováci vidí lépe, co se u nich tehdy odehrávalo. Avšak posuzovat činy Brežněvovy vedení a stanovit náš vztaek k vojenskému vpádu na území bratrské země, to je naše věc a neměli bychom a tím otálet. Říší o tom proto, že v roce 1945 jsem kráčel po osvobozené Praze po kolena v květech. A byla bolestná, když jsem se dovídal, že na těchžte ulicích házeli na našich synech, jež nenesli vinu za to, že vrhli do cizí země, kazením. Tehdy jsem vpád odsoudil.

A co naše propagandist v roce 1968 do nás vtluksali, že vstup vojak do Československa byl ospravedlňován snahou přetbhnout západní vádce, připravené přetbhnout hranici. V roce 1979 nás ubezpečovali, že vstupem do Afganistánu my předejdeme Američanům. Jak se to vše navzájem podobá! M. Kostev, Saratov.

Blahy na tři rozhovory otištěné ve vládním listu "Izvěstija" dne 19.8.89 pod názvem "To bylo v Praze". "Izvěstija", 15. sáří 1989. Zpracoval a překlád